

კვირა, 26 თიბათვი, 1916 წ.

ანახტასია თუმანიშვილი-წერეთლისა. ქანდაკება მ. კიაურელისა.

მეზაღე

(თავორედან)

კარის კაცი. წყალობის თვალთ გადმომხედე მონა მორჩილსა...

დედოფალი. უკვე გათავდა დარბაზობა დედოფალისა,
მსახურნი ჩემნიც აიშალნენ სადარბაზოდან,
რისთვის მოხველი, ყმაო ჩემო ასე უდროვოდ.

კარის კაცი. მსახურნი შენნი გავიდიან შენი სავანით,
მე დავრჩი ერთი.. მომეხალა ჟამი თხოვნისა...

დედოფალი. რას ელოდები დედოფლისგან?—
დაიგვიანე...

კარის კაცი. შენს ყვავილნარში, სად ყვავილნი ამოდ შლილობენ,
მომეც ადგილი მებალისა...
გკადნიერდები..

დედოფალი. უცნაურია, ეგე შენი სავედრებელი!

კარის კაცი. უარს ვყოფ ჩემსა მხედრობასა, ჩემსა დიდებას
შუბსა, მახვილსა მოვლევარეს—კუთხეს მიუჩენ.
დაე, მტვერმა და მდუმარებამ პირი მოჰკვეთოს..
ნულარ წარმგზავნი დასაპყრობად უცხო ადგილთა,
ნულარ წარმგზავნი შორეულსა სასახლეებში...
ნულარ..

ო, ნულარ..

აქ დამტოვე შენს ყვავილნარში...

დედოფალი. და რა იქნება, სამსახური ესრედ ნაირი?

კარის კაცი. ბილიკს მტილისას, სად ჰნარნარებ განთიადისას,
მარადლე მწვანით და სიცოცხლით ავაზაფხულებ;
და შენსა ნაბიჯს თვითეულსა, ბაღის ყვავილნი,
წყნარად მთვლემარე—სიკვდილზედან მეოცნებენი
ქებათა სიტყვით და ღალადით შეეგებიან..
ო, საბჭაპარნის ტოტების ქვეშ ხელოვანებით,
გავაბამ შენთვის საქანელას.. ნაზად დავარწვე
მთვარეც ეცდება, ფურცლებიდან ჩამოიპაროს
და დავიკოცნოს სამოსელის თეთრი კალთები..
ლამპარსა შენსა, სარცელთან ფერად მგზებარეს
ავავსებ ზეთით—სურნელოვან ნელსაცხებელით..
ავაჩუქურთმებ შენს ფეხის სკამს ფერადებითა
ზაფრანის ფერით და ხანტალით ავაღამაზებ,
რათა უკვირდეთ ხელოვანების უცნაურება..

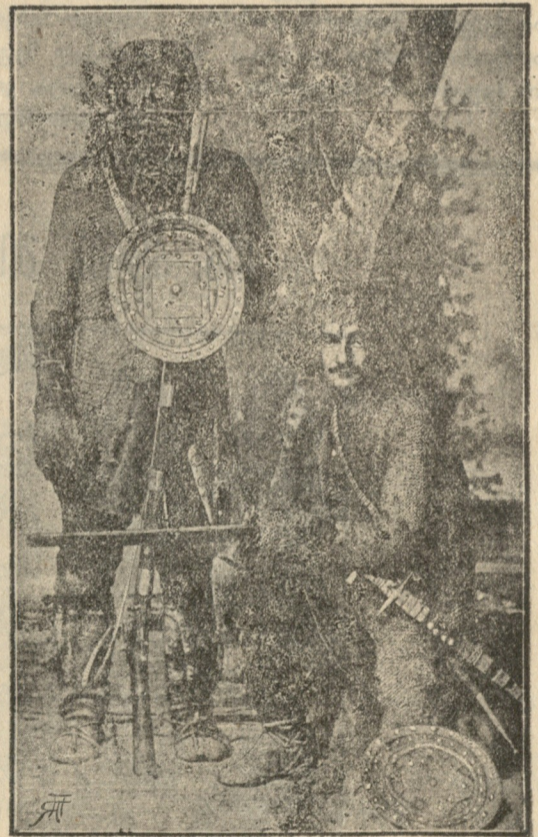
დედოფალი. რაი მოვავო, საფასური, სამაგიერო?

კარის კაცი. ნება მომეცი ხელში ვიპყრა თითები შენი,—
როგორც ლოტოსნი გაფურჩუნლნი გაზაფხულისას
და ყვავილების სამაჯურით შევამკო იგი..
შენი ფლოსტები—მშვენიერი—წითლად შევდებო,
აშოკის კოკრის და ფურცელთა წითელ წვენითა..
მხურვალის კოცნით მოვაშორო მტვერი შენს ფერხთა
რაიც შემთხვევით, მიემთხვევა მგზავრობისას!..

დედოფალი. სურვილი შენი—უცნაური, ვით არ აღსრულდეს?
ამიერიდან განვაწესო ბაღის მებაღელე..

გ. ლეონიძე.

თუზ-ხევისურთა ტიპები

გრამ ეს იყო ერთ წუთს და კვლავ მომღიმარი ესე განაგრძობდა:

— თქვენ ყური დამიგდეთ შემდეგ რა მოხდა: ერთ თათბირზე მოვიდა აბულ-ასანიც და კრება ესე დაარწმუნა: ანდრეი ბოგოლიუბსკის შვილი დიდი მთავარია, სამასი რუსის თავადი მონებსო. მე კი, მომიტევეთ და, გულში გაგიფიქრე, როგორ იტყვი თქვენ რუსებო? — „კაკოი ჩორთ!“ — სამასი მთავარი კი არა...

და ჩაიცინა ზანქანმა, მაგრამ სიცილი უეცრად ბაგეზე მიაკვდა.

ბოგოლიუბსკის გამზრდელმა ერთი ისე მძლავრად დაარტყა მუშტი ტაბლას. რომ რამდენიმე კათხა ჯამი ქვევით გადაცვივდა და თვით ტაბლამაც საეჭვო ტრიალი მოიღო.

— გვეყანდნენ! — შეჰყვირა მან. თბილისელი სოვდაგარი ცხრაფად

მოიკაკვა და შემპარავის კილოთი კვლავ წამოიწყო:

— არა, თავად აბულასანს ქართველებისთვის არ დაუშალავს: მცირე დარჩომილი მამისაგან თავადი იური ბიძა მისმა ესეველოდმა, ან როგორც საქართველოში ეძახიან სავალათმა განაძევა და ეხლა ყიფჩაყთა შეფესთან არის თავ-შეფარებულიო. ეს იმათ არ უთაკილნიათ, რადგან იმათ, რომ თა-

ვადი იური ქრისტიანი მეფის შვილი იყო და რა კი გული დააჯერეს, რომ შესახედათაც კარგიაო, მაშინ ამ საქმის მოგვარება მე მომანდევს...

კუზმა უკვე რალაც ფიქრს წაიღო. დანარჩენებს კი სიხარული გადაჰფენოდათ.

— მერე? — მაინც შეეკითხა მეფე.

